

Konvention nr. 70 af 1946 (Social sikkerhed for søfarende).

Der forelå her et forslag om en ændring af artikel 3. stk. 2 vedrørende beregningen af den understøttelse, der skal betales til en syg eller tilskadekommen sømand, som efterlades i udlandet. Fra arbejdergruppens side gik man meget stærkt imod den foreslåede ændring, og forslaget forkastedes med en ganske ringe majoritet, idet et stort antal regeringsrepræsentanter, herunder de skandinaviske, afholdt sig fra at stemme. Da der ikke iøvrigt var fremkommet forslag om ændringer i denne konvention, blev resultatet således, at den oprindelige Seattle tekst bibeholdes.

Konvention nr. 72 af 1946 (Ferie med hyre for søfarende).

Der forelå ændringsforslag vedrørende artikel 3, stk. 1 og artikel 5, stk. 2. Formålet med det første ændringsforslag var at fastslå, at den sammenhængende tjeneste på 12 måneder, som i almindelighed kræves, for at en sømand kan opnå ferie, skulle være forrettet indenfor samme rederiforetagende. Fra arbejdergruppens side hævdede man, at der kun var fremkommet indvendinger imod den bestående konventions tekst fra meget få landes side, og at der derfor ikke var nogen rimelig grund til at ændre Seattle-konventionen. Fra de skandinaviske regeringsrepræsentanters side blev det hævdet, at man af principielle grunde ikke kunne støtte ændringsforslaget, da dette betegnede et tilbageskridt i forhold til de feriebestemmelser, der igennem længere tid havde været gældende i Skandinavien. Ved afstemningen forkastedes den foreslåede nye tekst med 30 stemmer imod 23. Imod forslaget stemte 10 regeringsrepræsentanter, herunder de nordiske landes repræsentanter.

Ændringsforslaget til artikel 5, stk. 2 gik ud på at stryge den i Seattle-teksten indeholdte tilføjelse om, at den hyre, der skal ydes en sømand under ferie, tillige skal indbefatte passende kostpenge. Forslaget blev anbefalet af de amerikanske og hollandske regeringsrepræsentanter, medens arbejdergruppen og en række regeringsrepræsentanter, herunder de nordiske landes, ikke mente at kunne støtte ændringsforslaget, der i første omgang blev forkastet med 26 stemmer imod 26, idet 4 regeringsrepræsentanter afholdt sig fra at stemme. Under hensyn til den herved opståede situation fremlagde man fra arbejdergruppens side en ny alternativ tekst, hvorefter feriegodtgørelsen „kan indbefatte“ passende kostpenge, og denne tekst vedtoges efter nogen diskussion, idet de nordiske regeringsrepræsentanter dog fremdeles ikke mente at kunne støtte forslaget. Ved den endelige afstemning i plenarforsamlingen vedtoges den reviderede konvention med 85 stemmer mod 20, idet de nordiske landes regerings- og arbejderrepræsentanter afholdt sig fra at stemme. Konventionen har herefter følgende ordlyd:

Konvention (nr. 91) angående ferie med hyre for søfarende (revideret 1949).

Artikel 1.

1. Nærværende konvention finder anvendelse på ethvert søgående skib, der fremdrives ved maskinkraft, uanset om det er i offentlig eller privat eje, som anvendes til erhvervsmæssig transport af ladning eller passagerer, og som er registreret som hjemmehørende i et område, for hvilket nærværende konvention er i kraft.
2. Det skal ved national lovgivning bestemmes, hvilke skibe der skal betragtes som søgående.
3. Nærværende konvention finder ikke anvendelse på:
 - a. Træskibe af primitiv konstruktion, såsom „Dhows“ og „Junks“.
 - b. Skibe, der anvendes til fiskeri eller til nogen virksomhed med direkte tilknytning hertil eller til sælfangst eller lignende formål.
 - c. Fartøjer, der anvendes i flodmundinger.
4. Det kan ved national lovgivning eller kollektive aftaler bestemmes, at skibe under 200 registertøns brutto skal være undtagne fra bestemmelserne i nærværende konvention.